

Skarżący twierdzi, że z posiadanym przezeń statusem posła do Parlamentu Europejskiego związane jest indywidualne prawo do uczestnictwa w prawidłowej procedurze legislacyjnej wynikające z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 TUE, skonkretyzowanych poprzez prawa do uczestnictwa w pracach parlamentarnych przysługujące skarżącemu na mocy prawa wtórnego, a w szczególności na podstawie art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, art. 2 lit. f) statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a także art. 177 i art. 218 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Przyjmując zaskarżone rozporządzenie delegowane na podstawie art. 290 TFUE, zamiast wszcząć zwykłą procedurę prawodawczą, która w istocie ma zastosowanie na podstawie art. 290 TFUE, Komisja Europejska naruszyła nie tylko instytucjonalną kompetencję prawodawczą Parlamentu Europejskiego na podstawie art. 14 ust. 1 TUE oraz art. 289 i 294 TFUE, jak też zasadę równowagi instytucjonalnej przewidzianą w art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze TUE, ale także indywidualne prawo skarżącego do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej w sposób bezpośredni i indywidualny. Członek Parlamentu Europejskiego może zaskarżać przed sądami, w drodze skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, naruszenia systemu podziału kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych czy nadużycia władzy przez inne instytucje Unii, w zakresie, w jakim dotyczą one jego prawa do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej, aby doprowadzić do zaangażowania w sprawę Parlamentu Europejskiego.

Zakwalifikowanie wytwarzania energii z kopalnego gazu ziemnego i energii jądrowej jako zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. stanowi – niezależnie od stanowiska politycznego – silnie upolityczniony, a tym samym zasadniczy aspekt dziedziny ułatwiania zrównoważonych inwestycji, który zgodnie z art. 290 ust. 1 akapit 2 TFUE jest zastrzeżony dla aktu prawodawczego na podstawie art. 289 TFUE. Przyjmując rozporządzenie delegowane, Komisja – niezależnie od kwestii materialnej legalności owego rozporządzenia – wykroczyła poza zakres swych kompetencji z naruszeniem zasady równowagi instytucjonalnej przewidzianej w art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze TUE. Jednocześnie naruszono kompetencję prawodawczą Parlamentu Europejskiego i demokratyczne prawa parlamentarne skarżącego do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – ZR/EUIPO

(Sprawa T-634/22)

(2023/C 24/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZR (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego EUIPO z dnia 14 grudnia 2021 r., doręczonej tego samego dnia, informującej stronę skarżącą o zapłacie na jej rzecz kwoty 5 000 EUR w wykonaniu wyroku Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. w sprawie T-610/18 ZR/EUIPO;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego zarządu EUIPO z dnia 28 czerwca 2022 r., doręczonej tego samego dnia, oddalającej zażalenie wniesione na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej na decyzję z dnia 14 grudnia 2021 r.;
- zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody majątkowe i krzywdę; oraz
- zasądzenie zwrotu wszystkich kosztów poniesionych w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE i zasady równego traktowania, ustanowionej w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do strony skarżącej w stosunku do innych kandydatów, którzy uczestniczyli w postępowaniu w sprawie naboru.

Kwoty 5 000 EUR nie można uznać za stawiającą skarżącego w takiej samej sytuacji jak innych kandydatów, którzy w wyniku naruszenia tej zasady zostali umieszczeni na liście rezerwy kadrowej lub otrzymali korzystniejsze odszkodowanie i zadośćuczynienie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony/prawa do sądu, ustanowionych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz zasad dobrej administracji, obowiązku dbałości o dobro urzędnika oraz obowiązku uzasadnienia, ustanowionych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Co się tyczy naruszenia prawa do obrony/prawa do sądu, odmowa rozważenia przez stronę pozwaną możliwości dokonania przelewu jest spowodowana wyłącznie skorzystaniem przez stronę skarżącą z prawa do odwołania. Samo wniesienie odwołania przez stronę skarżącą nie może zostać uznane za ważne uzasadnienie odmowy prawidłowego wykonania przez administrację wyroku w sprawie T-610/18, ZR/EUIPO;

W odniesieniu do naruszenia zasad dobrej administracji, obowiązku dbałości o dobro urzędnika i obowiązku uzasadnienia:

- po pierwsze, strona pozwana nie wzięła pod uwagę wszystkich czynników mogących wpłynąć na jej decyzję, ponieważ odrzuciła możliwość skorzystania z jakiegokolwiek opcji dostępnej z prawnego punktu widzenia, zaś wszelkie opcje alternatywne zignorowała;
- po drugie, wymiana pism ze stroną pozwaną dotycząca tylko jednej z opcji rozważanych przez administrację nie może zostać uznana za kompleksowy dialog mający na celu znalezienie sprawiedliwego rozwiązania.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2022 r. – van der Linde/EIOD

(Sprawa T-678/22)

(2023/C 24/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frank van der Linde (Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat C. Forget)

Strona pozwana: Europejski Inspektor Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji (¹) w zakresie, w jakim EIOD nakazuje Europołowi udzielenie skarżącemu dostępu do wszystkich dotyczących go danych na podstawie art. 36 ust. 2 rozporządzenia 2022/991 (²);
- w pozostałym zakresie, stwierdzenie nieważności decyzji EIOD w zakresie w jakim nie zapewnia ona skarżącemu dostatecznych gwarancji z uwagi na to że nie przewiduje ona żadnego terminu do którego musi zostać wykonana, żadnej kary pieniężnej oraz nie przewiduje żadnych dostatecznych sankcji w odniesieniu do Europołu, tym samym de facto pozbawia skarżącego prawa dostępu do prawa do skutecznej ochrony sądowej w rozumieniu art. 8 i 47 Karty;
- alternatywnie, zasądzenie na rzecz skarżącego zapłaty 1 EUR za krzywdę niematerialną;
- w każdym razie, nakazanie EIOD zapłaty kosztów postępowania w kwocie wyszczególnionej przez skarżącego.